

Rom 12, 20

20: Derfor, hvis din fiende er sulten, gi ham mat. Hvis han er tørst, gi ham å drikke! For ved å gjøre det, samler du glødende kull på hodet hans.

Hvis din fiende er sulten, gi ham mat ... Du skal være så langt fra tanken på å skulle hevne deg, eller i det hele tatt bære på onde tanker om din fiende, at du tvert imot på alle måter hjelper ham. I kjærlighet skal du gjøre alt godt mot ham, når du ser han trenger noe. Å gi ham mat og drikke når han er sulten eller tørster, er bare eksempler på den hjelp vi alltid skal gi dem. Når du altså ser han mangler noe, eller trenger annen hjelp, så hjelp ham som om han var din gode venn. Først da beviser du at du virkelig har tilgitt ham hans ondskap, og har overlatt hevn til Gud. Og en slik omsorg vil merkes, når du ikke gjør dette for å bli lagt merke til, eller gjør det på noen sårende måte. For dette er en så guddommelig kjærlighet, og så fullstendig fremmed for all menneskelig natur, at det ikke er noe som kan smelte din uvenns hjerte så sterkt, og vende det til anger og vennskap med deg. Det er dette avslutningen på verset sikter til:

For ved å gjøre det, samler du glødende kull på hodet hans*. Din fiende vet meget godt hvordan han har oppført seg mot deg, har forsøkt å skade både din eiendom og ditt rykte. Men når dette mennesket opplever at du slett ikke bærer på noe fiendskap mot ham, men tvert imot i hjertelig kjærlighet bare gjør alt mulig godt mot ham, da kan han vanskelig unngå å kjenne en brennende smerte av anger og skam. Ja, det kan bli som en ild i hjertet hans, så han ikke vet hvor han skal gjøre av seg. Da vil han bli oppbrakt over seg selv, vil erkjenne sin ondskap og kanskje bli din beste venn. Og dette er virkelig noe som behager Gud, forsoningens og kjærlighetens Far. På mange forskjellig vis vil han lønne dine kjærlige anstrengelser. Vår tekst er tatt fra Ord 25: 21-22, og det er nok nettopp dette Salomo har tenkt på, når han sier disse ordene: "Sulter din fiende, så gi ham brød å ete. Tørster han, så gi ham vann å drikke! For da sanker du glødende kull på hans hode, og Herren skal gjengjelde deg det".

[* Å "samle glødende kull på hans hode" er et østerlandsk bildespråk. Det taler om å påføre noen en gjennomtrengende og utholdelig smerte. Det finnes arabiske ordtak hvor det f. eks. heter "Kull i hjertet", "Ild i leveren" o. l. Men i det ordtaket vi har for oss siktes det bare til en velgjørende smerte; angerens, - ikke en smerte som påføres i tillegg til straffedommens smerte, som noen har ment. Og hvis det var meningen å gjøre noe med den hensikt å legge ny straff til den dommens straff som venter, så var vi igjen ute med en hevn, som jo forbyes. Nei, her tales det om hva vi skal gjøre i virkelig kjærlighet, istedenfor å hevne oss. At Herren Gud sikkert straffer ennå strengere den som også forakter vår kjærlighet, er en helt annen sak vi ikke må ha i tankene når vi gjør godt.]

"Herren skal gjengjelde deg det". Først vil du oppleve den gjengjeldelsen at fienden din blir din venn. Så vil du oppleve det store i at det ødeleggende og pinefulle fiendskapet forvandles til kjærlighet og

fred. Og slik kan Gud også på mangfoldige andre måter gjengjelde dem som lyder ham og gjør hans vilje. Her ser vi da bare på hvor herlig det er å bli forlikt og venner. Men vi må jo erkjenne at dypest sett så ligger det nettopp i dette en særdeles rik gjengjeldelse for all den selvfornektelse og kamp mot hjertets ondskap som måtte til før forlikelsen og freden var et faktum. Hvem kjenner vel all den kval og lidelse menneskene på begge sider opplever, når de ligger i fiendskap med hverandre? Når så fiendskapen er slutt, når to uvenner rekker hverandre forsoningens hånd og blir bestevenner, da er jo dette et syn som kan fryde englene.

Men når det da ligger så mye lidelse i uenighet og fiendskap, og så mye herlighet og glede i forsonlighet og vennskap - hvorfor velger da ikke alle mennesker det siste, og snur ryggen til det forferdelige hatet og hevnlysten? Jo, det ville vi nok alle gjort - hvis det ikke hadde vært for den altfor mektige ondskapen i hjertene våre. Her kreves det en hard strid mot vår egen ondskap. Det er her slaget vil stå, om vi seirer eller beseires i denne striden. For hvis vi overvinne vår egen ondskap, så overvinnnes vanligvis også (gjennom vår kjærlighet) uvennens ondskap. Det er nok denne tosidige strid og seier Paulus sikter til, når han avslutter slik: